

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק, היו אֶזְלֵי באורחא, פגעו באינון טורי קרדו, עד דהוו אֶזְלֵי, זקף עינוי רבי אלעזר, ויחמי אינון טורי רמאי, והוו חשוכן, ודחלן בדחילו. אמר רבי אלעזר לאינון חבריאי, אלו אבא הכא, לא הוה דחילנא, אבל פיון דאנן תלתא, ומלי דאורייתא ביננא, דינא הכא לא אשתכח.

פתח רבי אלעזר ואמר, כתיב ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו', כמה חביבין מלי דאורייתא, דבכל מלה ומלה, אית רזין עלאין, ואורייתא כלל, עלאה אקרי. ותנינן בתליסר מכילן דאורייתא, כל דבר שהיה בכלל, ויצא מן הכלל, ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל פלו יצא.

דקא אורייתא דאיהי (דף קמ"ט ע"ב) כלל עלאה, אף על גב דנפיק מנה, חד ספור בעלמא. ודאי לא אתי לאחזאה על ההוא ספור, אלא לאחזאה מלין עלאין, ורזין עלאין. ולא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל פלו יצא. משום שאותו ספור של התורה או אותו מעשה, אף על גב שהוא יוצא מכלל התורה, לא להראות על עצמו יצא בלבד, אלא להראות על אותו כלל עליון של התורה פלה יצא.

בגון זה, שפיתוב (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. ודאי פסוק זה יצא מכלל התורה, וכא בספור העולם. מה אכפת לנו אם שורה בזה או בזה, שהרי במקום אחד שישרה? אלא ללמד על הכלל פלו יצא. ואשריהם ישראל שנתנה להם תורה עליונה תורת אמת. ומי שאומר שאותו

רבי אלעזר ורבי יוסי ורבי יצחק, היו אֶזְלֵי באורחא, פגעו באינון טורי קרדו, עד דהוו אֶזְלֵי, זקף עינוי רבי אלעזר, ויחמי אינון טורי רמאי, והוו חשוכן, ודחלן בדחילו. אמר רבי אלעזר לאינון חבריאי, אלו אבא הכא, לא הוה דחילנא, אבל פיון דאנן תלתא, ומלי דאורייתא ביננא, דינא הכא לא אשתכח.

פתח רבי אלעזר ואמר, כתיב ותנח התיבה בחדש השביעי וגו', על הרי אררט וגו', כמה חביבין מלי דאורייתא, דבכל מלה ומלה, אית רזין עלאין, ואורייתא כלל, עלאה אקרי. ותנינן בתליסר מכילן דאורייתא, כל דבר שהיה בכלל, ויצא מן הכלל, ללמד, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל פלו יצא.

דקא אורייתא דאיהי (דף קמ"ט ע"ב) כלל עלאה, אף על גב דנפיק מנה, חד ספור בעלמא. ודאי לא אתי לאחזאה על ההוא ספור, אלא לאחזאה מלין עלאין, ורזין עלאין. ולא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל פלו יצא. בגין דההוא ספור דאורייתא, או ההוא עובדא, אף על גב דהוא נפקא מכלל דאורייתא, לאו לאחזאה על גרמיה נפק בלבד, אלא לאחזאה על ההוא כלל עלאה דאורייתא כלל נפק.

בגון האי דכתיב, (בראשית ח) ותנח התיבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט. ודאי האי קרא מכלל דאורייתא נפק, ואתי בספור דעלמא. מאי אכפת לן, אי שרי בהאי, או בהאי, דהא באתר חד לישרי. אלא ללמד על הכלל פלו יצא. וזכאין אינון ישראל, דאתיהיב להו אורייתא עלאה אורייתא דקשוט. ומאן דאמר, דההוא ספורא